

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-447/2024-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Zvonka Koćubi, OIB 72059326549, iz Slavonskog Broda, Marinci 45, zastupan po punomoćniku Domagoju Bambir, odvjetniku iz Slavonskog Broda, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, zastupana po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Mađarić & Lui d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 14. travnja 2026., u nazočnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja Domagoja Bambir, odvjetnika, i za tuženika zamjenice punomoćnika Amalije Bratek, odvjetničke vježbenice iz Slavonskog Broda, 22. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je dio odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila, broj 918-50-3733422 zaključenog dana 18.10.2006. između tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB 53056966535 i tužitelja Zvonka Koćubi, OIB 72059326549, iz Slavonskog Broda, Marinci 45, a koji glasi „naknada 3,30% od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“, ništetan i bez pravnog učinka.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d, Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB 53056966535 da tužitelju Zvonku Koćubi, OIB 72059326549, iz Slav. Broda, Marinci 45, isplati iznos od 197,58 eura sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 23.listopada 2006. po stopi zatezne kamate koja je do 31.prosinca 2007. propisana člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne

stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 188,28 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 18.10.2006. sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 918-50-3733422 prema kojem je tuženik tužitelju odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti u iznosu od 9.684,72 CHF, uz promjenjivu kamatnu stopu od 5,95% godišnje, na rok otplate kredita u trajanju od 72 mjeseca.

1.1. Navodi da je u članku 3. Ugovora o kreditu ugovoreno je da je tužitelj dužan isplatiti tuženiku jednokratnu naknadu u iznosu od 3,30%, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

1.2. Navedeni čl. 3. Ugovora o kreditu predstavlja tzv. „ulaznu naknadu“, a koju je Vrhovni sud svojom odlukom, broj: Rev-673/23 od 13.02.2024. god. potvrdio kao ništetnom ugovornom odredbom te stoga kao razlog ništetnosti navedene odredbe iznosi identične argumentacije kao u presudi.

1.3. Smatra da je riječ o spornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, već je ta odredba bila ponuđena u unaprijed formuliranom tzv. tipskom ugovoru i na nju tužitelj kao potrošač nije imao nikakvog utjecaja, te je ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, neovisno o visini iznosa naknade, a što je u suprotnosti sa čl. 81. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (N.N. 96/03). Nadalje, da tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za odobravanje kredita. Kod utvrđenja ništetnosti ove naknade uzeto je u obzir i da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli CHF u istim ugovorima, pa i u predmetnom utvrđene ništetnima.

1.4. Poziva se na otplatnu tablicu kredita, kao i iz nalaza i mišljenja vještaka fin. struke Mirne Tot-Nužda provedenog u postupku OS Slav. Brod, broj: P-235/19, a u kojem je utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli CHF u predmetnom kreditu (čl. 2. i 7. Ugovora o

kreditu), iz koje je vidljivo da je tužitelj kredit iskoristio odnosno da mu je isti isplaćen 23.10.2006. Isto tako, utvrđeno je da je 23.10.2006. tečaj švicarskog franka u odnosu na kunu iznosio 4,65804. Prema tome, kada se iznos od 3,30% od ukupno isplaćenog iznosa kredita (9.684,72 CHF), a to je 319,60 CHF pomnoži sa tečajem švicarskog franka na dan 23.10.2006. od 4,65804 dobije se iznos od 1.488,70 kn ili 197,58 eura.

1.5. Smatra da je tuženik neosnovano stekao iznos od 1.488,70 kn/197,58 eura koji iznos je prilikom isplate kredita neosnovano uskratio od glavnice kredita te je kao nepošten stjecatelj dužan vratiti tužitelju sa zakonskom zateznom kamatom od dana stjecanja.

1.6. Predlaže da se u ovom postupku utvrdi ništetnost ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi i tuženik obaveže isplatiti tužitelju stečeno bez osnove temeljem ništete odredbe, skupa sa zakonskim zateznim kamata i troškovima postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ne osporava da su tužitelj i tuženik 18.10.2006. zaključili Ugovor o kreditu broj 918-50-3733422 kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos kredita kunske protuvrijednosti CHF 9.684,72 a da je ugovorena redovna kamata 5,95 % godišnja, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora.

2.1. Ističe da je Ugovor sklopljen sukladno članku 1021. Zakona o obveznim odnosima koji je lex specialis i regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita, a istim je propisano da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, dok je obveza korisnika kredita banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom.

2.2. U odnosu na navode tužitelja da je odredba koja se odnosi na jednokratnu naknadu ništeta navodi da ta odredba čl. 3. predmetnog ugovora jasna, lako uočljiva i razumljiva, da pravnu osnovu za naplatu predmetne naknade predstavljaju upravo odredba čl. 3. Ugovora o kreditu i opći akti tuženika, a tužitelju ne samo da je pojašnjena sporna odredba Ugovora, već je isti razumijevanje i prihvati potvrdio javnom bilježniku kao povjereniku suda prilikom solemnizacije Ugovora. Nadalje ističe kako nikada nije zaprimio prigovor tužitelja u pogledu ugovorene odnosno naplaćene naknade, tako da tužitelj neutemeljeno ističe da je ugovorena odredba nepoštena i nedopuštena, a kao takva i ništeta i ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika.

2.3. Navodi da je prije zaključenja ugovora tuženik tužitelju objasnio svaku odredbu ugovora tužitelju, a obzirom da tužitelj nije prigovarao odredbama, stranke su zaključile ugovor.

2.4. Ističe prigovor zastare, sukladno čl. 225. Zakona o obveznim odnosima, obzirom da je tužitelj podnio tužbu 27.09.2024.

2.5. Tuženik smatra da je nesporno da je tužitelj slobodnom voljom sklopio predmetni Ugovor o kreditu, da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora, da se tužitelj svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima te da tuženik nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja.

2.6. Osporava visinu tužbenog zahtjeva.

2.7. Zaključno, kako je tužbeni zahtjev neosnovan, predlaže odbiti tužbeni zahtjev i naložiti tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

3. Kako se traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i s tim u svezi isplata stečenog temeljem ništetne odredbe, sud je proveo postupak i dokaze predložene po tužitelju. Tuženik nije predlagao provođenje nikakvih dokaza.

4. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe članka 3. Ugovora o kreditu broj 918-50-3733422 od 18. listopada 2006. koja glasi: "NAKNADA Naknada za obradu kredita: 3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita".

5. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 18. listopada 2006. tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu broj 918-50-3733422 kojim je kreditor stavio tužitelju na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 9.684,72 CHF kunske protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja (članak 1.),

- da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kredita u visini od 3,30 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita (članka 3.),

- da je kredit odobren kao kredit za kupnju rabljenog automobila (članak 6.),

- da je kredit isplaćen 23. listopada 2006.

6. Sporno je da li je odredba kojom je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade sadržana u članku 3. Ugovora o kreditu, ništetna. Sporno je da li tužitelj ima status potrošača. Sporno je da li mu pripada pravo na isplatu stečenog bez osnove temeljem ništetne ugovorne odredbe. Sporno je da li je nastupila zastara potraživanja.

7. U dokaznom postupku sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu broj 918-50-3733422 od 18. listopada 2006. (str. 7-11 spisa), u otplatnu tablicu (str. 12-13 spisa), te je proveden i dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke.

8. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje u tekstu: ZPP) sud je ocijenio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

9. Saslušan pred sudom tužitelj je iskazao da se sjeća da je u 2006. realizirao predmetni kredit u svrhu kupovine auta koji mu je trebao za privatne potrebe i nije imao nikakav obrt, niti udjela u trgovačkom društvu, odnosno bio je zaposlenik PZC-a i vozilo

je koristio za odlaske i dolaske na posao. Naveo je da je kredit realizirao nakon razgovora u auto kući kojom prilikom mu je sve informacije dao trgovac i misli da u niti jednom trenutku nije niti išao u banku tuženika. Kredit je vezan uz CHF, ponuđen kao najpovoljniji i tvrdi da nije bilo nikakvog razgovora o niti jednoj ugovornoj odredbi, osim o visini kredita, periodu otplate i visini rate. Posebno je istakao da je ostvario pravo od tuženika na ime stečenog bez osnove temeljem ništetnih odredbama o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi. Nije bilo govora o nikakvoj naknadi za koju je znao da će banka nešto ustegnuti, ali mu nije pojašnjeno za što će se navedena naknada utrošiti. Ugovor o kreditu je banka unaprijed sačinila i on nije mogao utjecati na niti jednu ugovornu odredbu koja je bila predviđena u tiskanom ugovoru. Visinu stečenog bez osnova temelji na odredbi čl.3. Ugovora o kreditu u kojoj je navedeno da će banka ustegnuti 3,30 % od iznosa kredita prilikom isplate kredita. Kako mu je kredit isplaćen odnosno doznačen na račun auto kuće dana 23.10.2006. navedenog dana je ustegnut i iznos naknade u visini od 319,60 CHF preračunom kojeg se dobije tužbeni zahtjev u visini od 197,58 eura. Ne osporava da je pročitao ugovor u dijelu u kojem ga je razumio i znao je koji iznos realizira i na koji rok, odnosno znao je da će banka neku naknadu naplatiti ali nije znao za čega ista služi, a nije znao niti koliko ona nominalno iznosi.

10. Iz iskaza tužitelja je nesporno utvrđeno da je realizirao namjenski kredit koji je utrošio za kupovinu motornog vozila koje je koristio za osobne potrebne, odnosno da realizirani iznos kredita nije koristio u bilo kakve poslovne svrhe. Vrhovni sud RH u odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. navodi svoje pravno shvaćanje koje glasi: „Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.“ Iz navedenog shvaćanja slijedi predmnijeva da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka koji tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra dokazanim da je tužitelj u predmetnom ugovornom odnosu imao status potrošača.

11. Pročitane materijalne dokumentacije sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužitelja koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornoj ugovornoj odredbi o ulaznoj naknadi nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužitelja istinitim u dijelu u kojem iskazuje da se prodajni razgovor vodio samo vezano uz visinu kredita i periodu otplate, da mu nije pojašnjeno na što će se naknada trošiti, da nije mogao utjecati na njezinu visinu i da je odredba o naknadama bila predviđena na unaprijed sačinjenom tipskom ugovoru. Posebno je sud cijenio i činjenicu da se prodajni razgovor u predugovornoj fazi sklapanja ugovora o kreditu vodio u auto kući sa zaposlenikom auto kuće koji zasigurno nije niti kompetentan za pružanje cjelovite informacije o svim ugovornim odredbama, pa i o ugovornoj odredbi o naknadi i razlozima njezinog ustezanja.

12. Nadalje, ovaj sud smatra da je sporna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu ništetna u smislu odredbi čl. 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZP), i pozivom na odredbe čl. 4. i čl. 296. Zakona o obveznim

odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO).

13. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

14. Tuženik nije osporio navode tužbe tako da nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužitelja, valjano upozorio i upoznao s odredbom o ugovornoj naknadi, niti mu je pojašnjeno kako se ista formira i koji troškovi su njome obuhvaćeni, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorne naknade u naznačenoj visini. Nije osporio niti činjenicu da je prodajni razgovor vođen sa zaposlenikom auto kuće i da u niti jednom trenutku nije u istom sudjelovao predstavnik banke.

15. Uvidom u ugovor o kreditu nesporno je da u odredbi vezanoj uz naknadu ništa nije navedeno osim da će se naknada naplatiti kao trošak kredita u visini od 3,30% iznosa kredita. Tužitelj je takvom odredbom imao informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade ali ne i razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih), odnosno nije imao informaciju o njejoj krajnjoj svrsi.

16. U kontekstu svega navedenog, potrebno je ukazati i na odluku Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, kojom je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora."

17. Pojedine direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da

interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

18. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

19. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

20. Ugovaranje naknade kao troška obrade kredita je dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno opravdavaju njezinu visinu, pa je odredba o naknadi za trošak obrade kredita nepošteno ugovorena. Tim više na činjenični supstrat ovog postupka, u kojem je iskazom tužitelja utvrđeno da je sklapanjem spornog Ugovora o kreditu u potpunosti izostalo pregovaranje o trošku obrade kredita i tužitelju kao potrošaču nije na jasan i razumljiv način prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretno usluge, materijalnih troškova i dr.). A banka ga je naplatila i to prilikom realizacije kredita, unaprijed i jednokratno.

21. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužitelj kao potrošač bio u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njegove pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Tužitelj je po zanimanju umirovljenik i nije dokazano da bi imao financijskih znanja.

22. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o naknadi. Naime, odredba čl. 3. Ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja naknade prema mišljenju suda predstavlja ugovornu odredbu čiji je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovornu odredbu čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

23. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i zatvaranje kredita ni oko njegovog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

24. Postojanje znatnije neravnoteže se ne može ograničiti samo na visinu iznosa sporne naknade u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Značajna neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" stranke predmetnog ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Pritom se napominje da se ocjena uzrokuje li se spornim ugovornim odredbama značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ne vrši samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom da li bi neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), a iz iskaza tužitelja proizlazi da nije imao nikakve mogućnosti utjecati na sadržaj ugovora jer mu je predmetni ugovor ponuđen kao takav, iz čega se može zaključiti da je imao mogućnost ili prihvatiti takav ugovor koji je banka unaprijed sastavila, ili odustati od realizacije tog pravnog posla. Dakle, neprihvaćanjem predmetne ugovorne odredbe tužitelj bi bio onemogućen u sklapanja pravnog posla sa tuženikom.

25. Kako se o odredbi o plaćanju naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita), sud je odlučio kao pod I. izreke presude.

26. Vezano uz visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, sud je proveo dokaz uvidom u otplatnu tablicu (str. 12-13 spisa) iz koje je vidljivo da je kredit u tečaju od 23. listopada 2006., da je isti odobren u iznosu od 9.684,72 CHF tako da ugovorena naknada od 3,30% iznosa kredita iznosi 319,60 CHF što preračunato sa tečajem švicarskog franka na dan 23. listopada 2006. od 4,65804 iznosi 1.488,70 kn ili 197,58 eura. Za istaći je i činjenica da je tuženik bez ikakvih pojašnjenja osporio naznačenu visinu, ne obrazlažući svoje osporavanje bilo kakvom argumentacijom.

27. Tuženik je u postupku istaknuo prigovor zastare, koji prigovor sud nije cijenio osnovanim.

28. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinim odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, niti može zastarjeti (čl. 328. ZOO). Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatroni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinim njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ugovorne odredbe članka 3.

Ugovora o kreditu i tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo, i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate. Navedeno je pravno shvaćanje izneseno i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev- 2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravno shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

29. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

30. Tužitelju su priznate kamate u skladu sa zatraženim, na navedeni iznos glavnog dugovanja od dana stjecanja temeljem čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, koji glasi da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako su pojedine odredbe Ugovora nepoštene, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznos koji je nepošteno stekao od dana stjecanja.

31. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod II. izreke presude.

32. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev i sud je tužitelju dodijelio pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

33. Tužitelj je zatražio naknadu troška u iznosu od 188,28 eura. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 50,00 eura (Tbr. 7/1), trošak zastupanja na ročištu 14. travnja 2026. u iznosu od 50,00 eura (Tbr.9/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 eura (Tbr.9/3 Tarife) kao i trošak sastava podneska od 13.11.2024. kao očitovanja na odgovor na tužbu, u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 8/1 Tarife) ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 175,00 eura. Tužitelju su priznati troškovi pristojbi na tužbu i presudu (6,64 eura i 6,64 eura) ili ukupni troškovi postupka u visini od 188,28 eura.

34. Na priznati trošak tužitelju su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim u skladu sa zatraženim te primjenom čl. 151. st.3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022, 6/2024).

35. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod III. izreke presude.

Slavonski Brod, 22. svibnja 2026.

Sudac
Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Dna:

1. Odvj. Domagoj Bambir, Slavonski Brod,
2. OD Mađarić i Lui, Zagreb.

Broj zapisa: **9-30888-6812e**

Kontrolni broj: **00415-4da43-30d8b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.